

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 202/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátom Mgr. Jurajom Vlkovičom, Kozmonautická 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 44/2015 z 25. augusta 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len

„listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 44/2015 z 25. augusta 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 9/2010 zo 4. júla 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bola sťažovateľka vo výroku I uznaná za vinnú v bode 1 až 4 zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. g) Trestného zákona vykonaného spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, z toho v bodoch 1 a 2 v súbehu so zločinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 a 4 Trestného zákona, v bode 5 zo spáchania prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom od 1. januára 2006 a v bode 6 zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 4 písm. c) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom ku dňu spáchania skutku, a to pre skutky uvedené vo výrokovej časti označeného rozsudku okresného súdu. Za tieto trestné činy jej bol uložený podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h) a m), § 38 ods. 4, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona bola sťažovateľka na výkon trestu odňatia slobody zaradená do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Okresný súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1 T 86/2007 z 26. novembra 2007, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce.

Okresný súd zároveň vo výroku II postupom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil sťažovateľku spod obžaloby okresného prokurátora pre skutok kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1,

2 písm. a) a b) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a § 140 písm. c) Trestného zákona.

Sťažovateľka podala proti výroku I rozsudku okresného súdu odvolanie. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 3 To 19/2013 z 12. júna 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) podľa § 321 ods. 1 písm. d) a ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu v časti vo výroku o treste a podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h) a m), § 38 ods. 7, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona sťažovateľke uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 rokov. Postupom podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona krajský súd sťažovateľku na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Krajský súd zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1 T 86/2007 z 26. novembra 2007, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Sťažovateľka prostredníctvom svojho obhajcu podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a k) Trestného poriadku.

Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím dovolanie sťažovateľky odmietol.

Sťažovateľka v sťažnosti najskôr chronologicky rozpisuje uznesenia o vznesení obvinenia s poukazom na obhajcov, ktorých si zvolila, resp. jej boli ustanovení v tej-ktorej veci. Následne uvádza, že „na základe uznesenia PPZ zo dňa 07. 08. 2008, ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007, tak všetky veci, pre ktoré bola na OS BA II dňa 03. 05. 2010 podaná OP BA II pod spis. zn. 2 Pv 121/08 obžaloba, boli vedené v prípravnom konaní pod ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007.

Dňa 13. 8. 2008, teda po vydaní uznesenia PPZ zo dňa 07. 08. 2008, ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007, mi bol OS BA II pod spis. zn. Tp 756/08 ustanovený obhajca [REDAKOVANÉ] a to vo veci ČVS: PPZ-87/BOK-B -2007 z dôvodu § 37 ods. 1

písm. a) a c) Tr. por., teda že som vo väzbe a že sa voči mne vedie konanie o obzvlášť závažnom zločine (skutok uvedený v uznesení PPZ zo dňa 04. 03. 2008, ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007, kde mi bolo vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), ods. 3 písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák., a § 140 písm. c) Tr. zák., spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.).

Dňa 26. 08. 2008 som bola prepustená z väzby na slobodu (vo väzbe som bola od 03. 07. 2008 do 26. 08. 2008 a to v súvislosti s trestnou vecou vedenou na PPZ pod ČVS: PPZ-79/BOK-B/2007).

Pri svojom výsluchu dňa 29. 09. 2008, kedy som súčasne bola vyšetrovateľom PPZ v zmysle § 206 ods. 6 Tr. por. upozornená, že skutok uvedený v uznesení PPZ zo dňa 09. 06. 2008, ČVS: PPZ-81/BOK-B-2007, ktorým mi bolo vznesené obvinenie pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. bude ďalej kvalifikovaný aj ako zločin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., som sa v zmysle ustanovenia § 37 ods. 4 prvá veta Tr. por., výslovným vyhlásením vzdala práva na povinnú obhajobu vyplývajúcu z § 37 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Toho istého dňa, t. j. 29. 09. 2008, vyšetrovateľ PPZ vo veci požiadal OS BA II o to, aby mi bol obhajca [REDAKOVANÉ], ktorý mi bol ustanovený OS BA II dňa 13. 8. 2008 spis. zn.: Tp 756/08 vo veci ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007, zrušený a to z dôvodu môjho prepustenia z väzby dňa 26. 08. 2008 a skutočnosti, že dňa 29. 09. 2008 som sa vzdala práva na povinnú obhajobu podľa § 37 ods. 4 Tr. por.

V zápisnici vyhotovenej z konfrontácie medzi mnou a svedkom [REDAKOVANÉ] dňa 13. 10. 2008, som v súlade s ustanovením § 37 ods. 4 druhá veta Tr. por., svoje výslovné vyhlásenie zo dňa 29. 09. 2008, ktorým so sa vzdala práva na povinnú obhajobu vyplývajúcu z § 37 ods. 1 písm. c) Tr. por., vzala späť a požiadala som o ustanovenie obhajcu.

Dňa 13. 10. 2008 vyšetrovateľ PPZ vo veci požiadal OS BA II o to, aby mi z dôvodu § 37 ods. 1 písm. c) Tr. por. (skutok uvedený v uznesení PPZ zo dňa 04. 03. 2008, ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007, kde mi bolo vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), ods. 3 písm. b) Tr. zák.,

s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. a § 140 písm. c) Tr. zák., spáchaného formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák.), bol ustanovený obhajca.

OS BA II prípisom zo dňa 14. 10. 2008, spis. zn. Tp 796/2008, vyšetrovateľovi PPZ oznámil, že nakoľko jeho žiadosti o zrušenie obhajcu [REDAKOVANÉ] zo dňa 29. 09. 2008 nevyhovelo, zostáva v platnosti ustanovenie obhajcu [REDAKOVANÉ] zo dňa 13. 08. 2008.

Predmetný prípis bol doručený na PPZ dňa 23. 10. 2008.

Od tohto momentu vyšetrovateľ PPZ vo veci ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007 konal s [REDAKOVANÉ] ako mojím obhajcom, ktorý ma zastupuje vo všetkých, uzneseníach PPZ zo dňa 07. 08. 2008, ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007, spojených veciach, bez ohľadu na skutočnosť, že ja som ho splnomocnila na obhajobu len vo veci vedenej pôvodne pod ČVS: PPZ-81/BOK-B-2007 (skutok uvedený v uznesení PPZ zo dňa 09. 06. 2008, ktorým mi bolo vznesené obvinenie pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák.) a v uvedenom období som mala zvoleného obhajcu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorý ma od 26. 02. 2008 až do 05. 03. 2009, resp. 19. 03. 2009 zastupoval vo veci ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007, týkajúcej sa skutku uvedeného v uznesení PPZ zo dňa 22. 02. 2008 ako aj 04. 03. 2008 (teda aj skutku právne kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), ods. 3 písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. a § 140 písm. c) Tr. zák., spáchaného formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák.).

Už v odvolaní proti Rozsudku OS BA II som v tejto súvislosti poukázala na to, že nakoľko ustanovenie obhajcu [REDAKOVANÉ] (na základe ustanovenia obhajcu OS BA II zo dňa 13. 08. 2008, spis. zn. Tp 756/08) zaniklo zánikom dôvodu nutnej obhajoby, ktorý v konkrétnej veci zanikol mojím prepustením z väzby dňa 26. 08. 2008, resp. tým, že som sa dňa 29. 09. 2008 vzdala práva na povinnú obhajobu je zrejmé, že najneskôr od 05. 03. 2009, resp. 19. 03. 2009, aj napriek skutočnosti, že sa voči mne viedlo trestné stíhanie pre skutok kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), ods. 3 písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. a § 140 písm. c) Tr. zák., spáchaného formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák. (uznesenie PPZ zo dňa 04. 03. 2008, ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007), som nemala žiadneho obhajcu (ani [REDAKOVANÉ]), ktorý

by ma zastupoval v konaní o obzvlášť závažnom zločine aj napriek tomu, že podľa § 37 ods. 1 písm. c) Tr. por. som obhajcu musela mať.

Súčasne som poukázala na to, že od 26. 03. 2009 sa vo veci ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007, viedlo proti mne konanie proti ušlej, pričom podľa § 359 Tr. por. som od tohto momentu musela mať obhajcu ustanoveného podľa § 37 ods. 1 písm. e) Tr. por., teda nielen podľa § 37 ods. 1 písm. c) Tr. por., nakoľko bolo nevyhnutné, aby tento ustanovený obhajca mal rovnaké práva ako ja – obvinená.

Ako je z Rozsudku KS v BA zrejmé, k vyššie uvedenému sa KS v BA vo svojom rozhodnutí vôbec nevyjadril.“

Sťažovateľka preto v dovolaní naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odôvodnila takto: „a) hoci sa voči mne viedlo trestné stíhanie pre skutok kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), ods. 3 písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. a § 140 písm. c) Tr. zák., spáchaného formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Tr. zák. (uznesenie PPZ zo dňa 04. 03. 2008, ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007), nemala som žiadneho obhajcu, ktorý by ma zastupoval v konaní o obzvlášť závažnom zločine aj napriek tomu, že podľa § 37 ods. 1 písm. c) Tr. por. som obhajcu musela mať

b) hoci sa od 26. 03. 2009 voči mne viedlo trestné konania pod ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007 ako proti ušlej, nemala som obhajcu ustanoveného podľa § 37 ods. 1 písm. e) Tr. por., teda nielen podľa § 37 ods. 1 písm. c) Tr. por., teda takého ktorý by mal rovnaké práva ako ja – obvinená.

c) KS v BA sa v Rozsudku k týmto mojím námietkam nevyjadril.“

Sťažovateľka v sťažnosti napáda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, len pokiaľ ide o odôvodnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom namieta, že najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí vyjadril vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, len pokiaľ ide o odôvodnenie dovolania v písmene b). K zvyšným skutočnostiam uvedeným pod písmenom a) a c) odôvodnenia dovolania sa nevyjadril napriek tomu, že tieto boli

v dovolaní osobitne formulované ako skutočnosti napĺňajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že v dovolaní poukazovala na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku aj na to, že z vyšetrovacieho spisu krátko pred skončením vyšetrovania boli so súhlasom okresného prokurátora a s poukazom na § 113 ods. 3 Trestného poriadku vyňaté a zničené strany č. l. 3278~ 3280 a 3287~ 3293. Argumentovala tým, že takýmto postupom bolo obhajobe odňaté právo, aby sa s informáciami, ktoré obsahovali č. l. 3278~ 3280 a 3287~ 3293, oboznámila a mohla tak preveriť, či zo strany orgánov činných v trestnom konaní neboli tieto informácie použité pri získavaní ďalších dôkazov, čo by malo za následok ich nezákonnosť a neprípustnosť použitia v tomto trestnom konaní. Poukazovala na to, že možné zneužitie týchto informácií evokuje skutočnosť, že tieto listiny boli zničené krátko pred skončením vyšetrovania, teda obhajobe nebola daná ani teoretická možnosť sa s nimi oboznámiť, navyše vzhľadom na odstup času od vznesenia obvinení ku dňu ich zničenia je zrejmé, že neboli zničené bez meškania. Najvyšší súd sa však k uvedeným skutočnostiam, ktoré podľa sťažovateľky napĺňajú dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, vôbec nevyjadril.

Sťažovateľka poukazovala tiež na to, že hoci proti rozsudku okresného súdu ihneď po jeho vyhlásení podala odvolanie, ktoré následne odôvodnila písomne sama aj prostredníctvom svojho obhajcu, pričom charakter odôvodnenia odvolania mali aj jej tvrdenia a prípisy prezentované a založené do spisu v rámci odvolacieho konania, v rozsudku krajského súdu úplne absentuje čo i len ich minimálne rozobratie. Obdobne to tak bolo aj v prípade okresného súdu a jeho rozsudku.

Najvyšší súd sa však podľa sťažovateľky týmto vôbec nezaoberal. Sťažovateľka zastáva názor, že najvyšší súd sa dopustil porušenia práva na spravodlivý proces, resp. práva na súdnu ochranu najmä tým, že sa *„ústavne akceptovateľným spôsobom nevysporiadal s mojou argumentáciou obsiahnutou v dovolaní a to za situácie, keď túto argumentáciu možno bez akýchkoľvek pochybností označiť za podstatnú a právne významnú a bola z mojej*

strany prednášaná počas celého trestného konania, pričom ani jeden súd sa ňou nezoberal“.

Na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd vyhlásil tento nález:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 08. 2015, spis. zn.: 2 Tdo 44/2015 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 08. 2015, spis. zn.: 2 Tdo 44/2015 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trovy konania na účet jej právneho zástupcu Mgr. Juraja Vlkoviča, advokáta so sídlom Kozmonautická 9, 821 02 Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ku ktorému malo podľa nej dôjsť tým, že najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí ústavne akceptovateľným spôsobom nevysporiadal s jej argumentáciou, ktorú mu predostrela v podanom dovolaní a ktorú považovala za podstatnú a právne významnú.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu medzi základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto sa ich namietané porušenie skúma spoločne.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práv podľa čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd preto konštantne vo svojej judikatúre uvádza, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Úloha ústavného súdu sa preto obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (IV. ÚS 287/04). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany

ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06,), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd na tomto mieste zároveň pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 25/06).

Podobný názor zastáva aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý vo svojej judikatúre vo vzťahu k právu účastníka konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru síce zaväzuje súdy, aby odôvodnili svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29).

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd zameral svoju pozornosť na posúdenie toho, či napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a či ním nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľky.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, v ktorom najvyšší súd zhrnul podstatnú časť odôvodnenia dovolania sťažovateľky, ústavný súd zistil, že obsah sťažnosti, ktorá je predmetom konania pred ústavným súdom, je z veľkej miery obsahovo totožný s obsahom odôvodnenia dovolania vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia po preskúmaní, či boli splnené podmienky na podanie dovolania, uviedol: „*V prvom rade najvyšší súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Tr. por. je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-1).*

S ohľadom na uvedené nebol najvyšší súd oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomoci vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Tr. por.) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit', a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva – minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca, že najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Tr. por.). Preto najvyšší súd podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Tr. por. bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.“

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 od. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka odôvodnila existenciu tohto dovolacieho dôvodu tým, že nemala obhajcu, keď ho musela mať, v dôsledku čoho nebola riadne upozornená na zmenu právnej

kvalifikácie a bolo porušené i jej právo na preštudovanie spisu, síce vecne, ale nie relevantne.

Podľa najvyššieho súdu „jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Tr. por. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd i v čl. 6 ods. 3 písm. b, c, d/ Dohovoru. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože aj bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého práva na obhajobu.“. Najvyšší súd zároveň zdôraznil, že tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len vtedy, ak bolo právo na obhajobu porušené zásadným spôsobom.

Najvyšší súd v súvislosti so sťažovateľkou konštatovaným porušením jej práva na obhajobu preskúmaním spisového materiálu zistil, že «obvinenou prednášané argumenty, názory a závery sú takmer totožné s tými, ktoré prednášala už v konaní pred Krajským súdom v Bratislave (č. l. 7926 – 7927), načo krajský súd síce stručne, ale predsa reagoval vo svojom rozhodnutí, keď vysvetlil, že v zmysle § 43 ods. 3 Tr. por. skôr zvolený alebo ustanovený obhajca je povinný plniť si svoje povinnosti až do skutočného prevzatia obhajoby iným zvoleným alebo ustanoveným obhajcom...

Dôvod povinnej obhajoby u obvinenej [REDAKOVANÉ] vznikol dňom 4. marca 2008, kedy jej bolo uznesením, ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007, zo 4. marca 2008 (č. l. 11 – 13) vznesené obvinenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1, 2 písm. a, b, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. d Tr. zák. a § 140 písm. d Tr. zák. spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák. pre skutok z januára 2007, spáchaný spoločne so [REDAKOVANÉ]. V tom

čase ju na základe plnomocenstva z 25. februára 2008 (č. l. 182, 183, 184) vo veci ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007, vedenej (v tom čase len) pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/, písm. d Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. f, g/ Tr. zák. obhajoval zvolený obhajca [REDACTED] (išlo o skutok spáchaný so [REDACTED] [REDACTED] v presne nezistenom čase roku 2006 do 31. 10. 2006). Plnomocenstvom z 26. februára 2008 (č. l. 184) obvinená splnomocnila [REDACTED] na obhajobu len vo veci ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007, čo znamenalo, že ju mohol obhajovať v konaní (od 4. 3. 2008 pod totožným ČVS vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin pozbavenia osobnej slobody) len pre vyššie uvedené dva trestné činy - zločin podvodu (bod 4. rozsudku okresného súdu) a obzvlášť závažný zločin pozbavenia osobnej slobody (oslobodený skutok v rozsudku okresného súdu).

Z predloženého spisového materiálu okrem iného vyplýva i to, že 26. mája 2008 (č. l. 4096 – 4100, zv. 21) došlo k spojeniu vecí ČVS: PPZ-48/BOK-V-2008 (bod 6. rozsudku), ČVS: PPZ-47/BOK-B-2008 (bod 5. rozsudku), ČVS: PPZ-84/BOK-B-2007 (bod 3. rozsudku), ČVS: PPZ-83/BOK-B-2007 (bod 1. rozsudku) na spoločné konanie pod spisovú značku ČVS: PPZ-83/BOK-B-2007.

Dňa 13. júna 2008 (č. l. 49 – 54, zv. 1) došlo k spojeniu vecí ČVS: PPZ-83/BOK-B-2007 a ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007 na spoločné konanie pod spisovú značku ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007.

Po tomto spojení obvinená [REDACTED] plnomocenstvom z 11. júla 2008 (č. l. 186, zv. 1) presne špecifikovala [REDACTED] rozsah obhajobných aktivít tak, že: „obhajcu splnomocňujem na konanie vo veci mojej obhajoby, kde som stíhaná za trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., ktorého som sa mala dopustiť voči poškodenej osobe [REDACTED] (poznámka bod 4 rozsudku), ako aj vo veci a skutku pozbavenia osobnej slobody § 182 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák., teda skutku ktorého som sa mala dopustiť spoločne s obvinenou [REDACTED] (poznámka – oslobodený skutok). Splnomocnenie sa týka len na hore uvedené skutky, na iné skutky, ktoré sú zahrnuté v uznesení o spojení vecí, ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007, z 13. júna 2008 sa predmetné splnomocnenie nevzťahuje.“

Zo spisu ďalej vyplýva, že okrem konania pod ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007 bolo od 9. júna 2008 pod ČVS: PPZ-81/BOK-B-2007, (č. l. 5142-5145, zv. 27) vedené

samostatné konanie voči [REDAKOVANÉ], v rámci ktorého bola stíhaná zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. pre skutok z 10. mája 2006 (bod 2. rozsudku). V tejto veci (ČVS: PPZ-81/BOK-B-2007) si obvinená 19. júna 2006 (č. l. 5160, zv. 27) zvolila obhajcu [REDAKOVANÉ].

Dňa 7. augusta 2008 (č. l. 55 – 62, zv. 1) došlo k spojeniu všetkých vecí:

- ČVS: PPZ-83/BOK-B-2007,

- ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007,

- ČVS: PPZ-81/BOK-B-2007,

na spoločné konanie pod ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007.

Tým, že obvinená [REDAKOVANÉ] v plnomocenstve [REDAKOVANÉ] z 11. júla 2008 tohto splnomocnila len na obhajobu pre skutok pod bodom 4. rozsudku a oslobodený skutok, stalo sa to, že v jednom konaní (spoločné konanie o všetkých trestných činoch) ju pri skutkoch (čiastkových útokoch) pod bodmi 1, 3, 5 a od 5. augusta 2009 i 6 nemal kto obhajovať, nehovoriac o tom, že od 3. júla 2009 (upozornenie na zmenu právnej kvalifikácie na č. l. 10) sa zo zločinov pod bodmi 1. až 4. rozsudku okresného súdu stal pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. Zároveň nemožno prehliadnuť vymedzenie plnomocenstva pre zvoleného obhajcu [REDAKOVANÉ] len na konanie o skutku – zločine podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. (bod 2 rozsudku) pôvodne vedeného pod ČVS: PPZ-81/BOK-B-2007 (č. l. 5160, zv. 27), keď pri výsluchu 8. augusta 2008 (č. l. 261, zv. 2) obvinená uviedla: „v jednej z trestných vecí, z ktorých som obvinená a ktoré sú spojené na spoločné konanie ma zastupuje [REDAKOVANÉ], a to konkrétne v trestnej veci, kde je poškodený [REDAKOVANÉ]. Ja súhlasím s tým, aby [REDAKOVANÉ] ma zastupoval avšak iba v tej veci, v ktorej je poškodený [REDAKOVANÉ]. Včera 7. augusta 2008, som obdržala od [REDAKOVANÉ] vypovedanie plnej moci, ktoré mi zaslal 5. augusta 2008. Ja som si do dnešného dňa obhajcu nezvolila a súhlasím s tým, aby mi bol obhajca ustanovený“.

V spoločnom konaní o obzvlášť závažnom zločine a ďalších trestných činoch, na ktoré sa nevzťahuje povinná obhajoba v zmysle § 37 ods. 1 písm. d Tr. por. (zločiny, prečiny) musí byť zabezpečené právo na obhajobu vo vzťahu ku všetkým trestným činom, pretože vždy ide o konanie o obzvlášť závažnom zločine tak, ako to predpokladá

ustanovenie § 37 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pričom procesné úkony vykonané v spoločnom konaní vo vzťahu k zločinu, či prečinu bez toho, aby bolo obhajcovi a obvinenému umožnené pri výkone procesných úkonoch realizovať právo na obhajobu (najmä § 213 Tr. por.) by trpeli procesnou nespôsobilosťou a nepoužiteľnosťou v ďalšom trestnom konaní.

Ak teda obvinená [REDAKOVANÉ] po spojení všetkých vecí do jedného spoločného, konania neumožnila, zvoleným obhajcom – [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] obhajovať ju vo vzťahu ku všetkým trestným činom (vid' plnomocenstvo z 11. júla 2008 na č. l. 186, zv. 1, plnomocenstvo na č. l. 5160, zv. 27, č. l. 261 zv. 2 a tiež na č. l. 5177, zv. 27) bolo správne, nevyhnutné a zákonné ustanoviť jej obhajcu na výkon obhajobných aktivít vo vzťahu ku všetkým trestným činom prejednávaným v spoločnom konaní. Stalo sa tak hneď po jej výsluchu z 8. augusta 2008, dňa 13. augusta 2008, kedy jej bol ustanovený obhajca [REDAKOVANÉ] (č. l. 203, zv. 2) na výkon obhajoby vo vzťahu ku všetkým trestným činom prejednávaným v tom čase už v spoločnom konaní pod ČVS: PPZ-87/BOK-B-2007 o všetkých trestných činoch. Od tohto okamihu až do 23. júna 2010, kedy Okresný súd Bratislava II ustanovil obvinenej obhajcu [REDAKOVANÉ] (č. l. 6673) bolo celé prebiehajúce konanie „pokryté“ legitímne ustanoveným obhajcom [REDAKOVANÉ], a preto právo obvinenej na obhajobu nebolo žiadnym spôsobom porušené, a to ani v okamihu keď sa konalo proti nej ako proti ušlej, ani v čase keď bola vo väzbe, a ani vtedy keď sa na istý čas vzdala práva na povinnú obhajobu. V tejto súvislosti je potrebné vysloviť, že [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vyjadrením sa obvinenej, že sa vzdáva práva na povinnú obhajobu nezanikla povinnosť obhajovať menovanú, pretože súd nerozhodol o zrušení jeho ustanovenia.

Najvyšší súd uzatvára, že v prípade ak dôjde k ustanoveniu obhajcu podľa § 40 ods. 1 Tr. por. a to z akéhokoľvek dôvodu uvedeného v ustanovení § 37 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por. a § 38 ods. 1 Tr. por. ustanovenie obhajcu nezaniká automaticky po odpadnutí dôvodov povinnej obhajoby, ale zaniká až rozhodnutím o zrušení ustanovenia podľa § 40 ods. 1 tretia veta Tr. por., resp. 40 ods. 4, ods. 5, ods. 6 Tr. por., resp. § 41 ods. 2 Tr. por., pretože rozhodnutie o zrušení ustanovenia obhajcu podľa vyššie uvedených ustanovení má konštitutívny a nie deklaratórny charakter. Preto platí, že ak si (napríklad) obvinený zvolí obhajcu namiesto obhajcu, ktorý mu bol pred tým ustanovený (§ 40 ods. 5 Tr. por.) ustanovenému obhajcovi povinnosť obhajovať obvineného nezaniká (čo zrozumiteľne

dokumentuje expresis verbis v druhej vete ods. 5 § 40 Tr. por., určená povinnosť zrušiť ustanovenie obhajcu), ale len spočíva až do rozhodnutia o zrušení ustanovenia. Ak v ďalšom konaní (napríklad) zvolený obhajca vypovie plnomocenstvo obvinenému, pôvodne ustanovenému obhajcovi sa obnoví povinnosť ďalej obhajovať obvineného. Uvedené platí rovnako i na situáciu keď sa obvinený vzdá práva na povinnú obhajobu v zmysle § 37 ods. 4 prvá veta Tr. por. a následné toto vyhlásenie vezme späť podľa § 37 ods. 4 druhá veta Tr. por. a § 38 ods. 4 Tr. por...

S ohľadom na uvedené považuje najvyšší súd všetky argumenty obvinenej [REDAKOVANÉ], ktorými v dovolaní odôvodnila porušenie jej práv na obhajobu (a v dôsledku toho i porušenie práva na preštudovanie spisu) za neakceptovateľné, a preto konštatuje, že nezistil splnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.».

Ústavný súd poznamenáva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok má byť výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Dovolanie možno aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Aby sa uplatnením tohto inštitútu nezakladala prípadne ďalšia riadna opravná inštancia, Trestný poriadok jasne ustanovuje pravidlá a vymedzuje taxatívne dovolacie dôvody, za ktorých možno dovolanie podať. Preto aj uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je upravené takým spôsobom, že prichádza do úvahy len v prípadoch, keď k namietanému porušeniu práva na obhajobu došlo zásadným spôsobom. Trestný poriadok upravuje jednotlivé čiastkové práva na obhajobu obvineného v rôznych štádiách trestného konania, pričom ak dôjde k porušeniu len niektorého z nich, a toto sa zásadným spôsobom neprejaví v postavení obvineného v trestnom konaní, takéto porušenie samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Judikatúra všeobecných súdov pritom zásadným porušením práva na obhajobu rozumie predovšetkým porušenie ustanovení o povinnej obhajobe.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom a v dostatočnom rozsahu posúdil dovolanie sťažovateľky a zrozumiteľne a jasne odôvodnil svoje závery, postupujúc pritom v súlade s príslušnými

ustanoveniami Trestného poriadku. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je preto podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľné a udržateľné. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorá by mala za následok porušenie sťažovateľkou označených práv.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj ustálený názor, podľa ktorého do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania (napr. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky obsiahnutými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2016